

2022 Nyár

103. szám

EGYETEMES

A Budapesti Római Katolikus Egyetemi és Főiskolai Lelkészség lapja

„Csak azt tettem, ami a kötelességem...” (vö. Lk 17,10)

A TARTALOMBÓL

ELMÉLKEDÉSEK

- Hálaadás

ISTVÁN ATYA

- Megemlékezések István atyáról
- Beszéd István atya gyászmiséjén

KULTÚRA

- A pletykáról pozitívan
- Tánccold ki! – táncház ajánló a nyárra
- Miért késnek a vonatok

VELÜNK TÖRTÉNT

- KRHOT-piknik

Ahogy egész életében készült egy-egy kirándulóra, utazásra - jó előre megtervezve, becsomagolva - így indult élete utolsó nagy útjára is. (9. oldal)

#MKK30 jubileumi nap Program

- 08:00** REGISZTRÁCIÓ
- 09:00** MKKAFÉ
- 09:00** ELŐADÁS
- 10:00** MKKEREKASZTAL
- 11:00** BÍBOROSI SZENTMISE
- 12:45** CSOPORTKÉP A BÍBOROS ATYÁVAL
- 13:00** MKSKY DRÓNOS CSOPORTKÉP
- 13:30** EBÉD
- 15:00** WORKSHOPOK
- 18:00** MKCAKE
- 19:00** KONCERT
- 19:45** ESTI IMA
- 20:30** TÁNCOS MULATSÁG

Hálaadás

Elmélkedések

Héray András atya, egyetemi lelkész

Pákozdi István atya (+2022.04.05) „az” – örökös, tiszteletbeli – egyetemi lelkész mindig is fontosnak tartotta a lelki élet segítését. Fiatal egyetemisták és főiskolások számára szerkesztett imakönyve sokat visszatükröz nekünk abból, ami mindig is szívügye volt: a széles merítés, hogy mindenki megtalálhassa az éppen neki szóló aktuális imádságot. Lelkipásztorként mindig figyelt arra, hogy a rábízottak Isten-kapcsolata napról napra alakuljon. Vagyis nem elég, hogy csak „jól érezzük” magunkat, hanem fontos, hogy tevékenyen is otthon legyünk az Egyházban. Jó tanárként pedig mindig konkrét formát és keretet tudott adni katekéziseiben az Egyház tanításának, hogy sokakhoz eljusson a jézusi örömhír.

A 2022 jubileumi évben visszatekintünk az MKK (Műegyetemi Katolikus Közösség) 30 évvel ezelőtti indulására. Hálát adunk Istennek az elmúlt időszakért, amelyben sok kairosz, kegyelmi idő volt a „közisek” számára. Az akkori kezdetekben jártam a Budapesti Műszaki Egyetem Közlekedésmérnöki Karára és végzésemig az Egyetemi Lelkészségre is. Személyes köszönetemet szeretném itt kifejezni Istennek, hiszen István atya papi életpéldája és segítsége is hozzájárult ahhoz, hogy – éppen az egyetemi tanulmányaim után – megtaláljam a papi és Istennek szentelt hivatásomat. Ismerek sok családot, papot és szerzetest, akik szintén az MKK-ból indultak és találták meg életük útját. Isten a mai világban is hív fiatalokat az elkötelezett életre, akár a családban „holtomiglan-holtodiglan” vagy akár az Istennek szentelt és a papi életben is.

A napi igent ki kell mondani Istennek és egymásnak is. István atya erre különösen is példát adott földi élete utolsó évében, amikor a betegségét és az azzal járó szenvedésre is naponta igent mondott. Ezt tanulni kell, ez az élet nehéz iskolája, amely szükséges a lélek „lélegzéséhez”. Vagyis: az imádság létfontosságú. Kívánom, hogy minden nap találjunk időt Istenre és az imádságra, amelyből erőt, ösztönzést, bátorítást és vigaszt meríthetünk. Minden napunk egy meghívás arra, hogy egyre őszintébben és egyre igazabban tudjuk szívünket felemelni az élő Istenhez. Kérjük az Urat, hogy szerető jelenlétét egyre jobban be tudjuk fogadni szívünkbe. Engedjünk a kegyelem „unszolásának”, hogy vezethessen minket minden nap a Szentlélek, a szeretet és az igazság Lelke, hogy a feltámadott Krisztus lelkes tanúi lehessünk a mai világban.

István atya

Megemlékezés István atyáról

Kedves Olvasó!

Az alábbiakban egy emlékvatott állítottunk össze István atya emlékére. Elsőként a személyesen nekünk küldött megemlékező sorokat közöljük, majd Egri László diakónus atyának a temetésen elmondott beszédét..

Megemlékezések István atyáról

Atyustól kaptam az első nyomtatott Szentírásom. A mai napig eszembe jut, ha a kezembe veszem.

Sipos Gábor (tejszín)

*

Lehettem tán 4 éves, mióta ismerjük egymást István atyával. Valahogy mindig egyértelmű volt, hogy MKK-s legyek. Szolgáltunk együtt sokat, szeretettel gondolok vissza mindegyikre. Sokszor kérte, milyen énekeket játszunk, vagy csak orgonazene legyen ének nélkül. Találkoztunk sokszor, igazi lelkiatya volt.

István atya, könyörögj Tiedért: az egyetemistákért, akiket 28 éven keresztül kísértél, az ő családjaiért, és azon felső-krisztinavárosi híveidért is, akiket a főpásztorod Rád bízott két évvel ezelőtt

Angyal Márton (burgundi)

*

Nincsenek szavak. Ez volt az első gondolatom, amikor megtudtam, hogy meghalt. Pedig előtte gondoltam, hogy majd írok mindenfélét, hogy mégis milyen kapcsolatom, emlékem volt Vele, de ez a nincsenek szavak azóta is tart. Nagyon meghatott az utolsó beszélgetés podcast, hogy még ott is arra gondol, hogy minket vigasztaljon.

Sinka Domonkos (tejszín)

Komolyan, ámde mégis vidáman mesélt mindenről, fantasztikus kirándulásokat szervezett. Elvitt oda is, ahova magamtól nem mentem volna el.

A katekéziseit mindig viccel zárta, ezzel is oldva a hangulatot.

Elballagott közis

*

Egy fürdőben történt kolis kiránduláson, hogy idősebb hölgyek kérdeztek minket, hogy honnan jövünk és kik vagyunk. Elmondtuk nekik, hogy a Budapesti Egyetemi és Főiskolai Lelkészség kollégistái vagyunk. Egyikőjük megkérdezte ezek után, hogy ki jött velünk, kik kísérték minket?

Mondtuk, hogy István atya, aki ott beszélget épp a fiúkkal. Erre a hölgy visszakérdezett, hogy az a jóképű pasas egy pap?! Majd megjegyezte, hogy még sosem látott papot fürdőnadrágban, aki ráadásul még nevet is. Azt mondta, hogy na ő is akar ezzel a pappal beszélni. :)

Volt kollégista

*

Bár sosem lehet tudni, hogy mi történt volna, hogy ha a dolgok másként alakulnak, mégis azt mondhatom, az, hogy az MKK-t megismertem, István atyán keresztül történt. Egy szombat esti mise

után történt odahaza vidéken, hogy az akkori plébánosom megszólított a sekrestyében, és elmesélte, hogy beszélt egy pesti atyával, aki ide a szomszéd faluba szervez egy kirándulást. Továbbá ez akkor még számomra ismeretlen pesti atya érdeklődött, hogy vannak-e a környéken olyan fiatalok, akik Pesten tanulnak egyetemen és szívesen járnának egy keresztény közösségbe. Kérdezte a plébánosom, hogy érdekel-e a dolog, de hirtelen nem tudtam mit válaszoljak, próbáltam semleges maradni, hiszen alig tudtam valamit a dologról.

Ekkor telefont ragadott és mondta, hogy akkor ő most felhívja ezt az atyát és megkérdezi, hogy mikor és hol vannak ezek az alkalmak. Őszintén szólva kissé zavarba jöttem, különösen, hogy az egész sekrestye ezt a beszélgetést hallgatta. A telefont kihangosította és pár csörgés után egy kedves, de határozott hang szólalt meg a mobil hangszórójából. A rövid beszélgetésből megmaradt, hogy este fél hét, csütörtök, Egyetemi Lelkészség, ott a Magyar Tudósok körútján, az egyetemek mellett. A hang a telefonból lelkes volt, hallatszódott, hogy nagyon örülne, ha ez a kis „evangelizáció” hozna egy-két fiatal a közösségbe.

Döntés előtt álltam tehát: éljek-e a felkínált lehetőséggel vagy inkább hagyjam elúszni? Nyilván sok kérdés volt a fejemben, de végül is elmentem egy csütörtökön a kapott címre. Előtte utánanéztam az interneten, hogy az alkalmak előtt mise is szokott lenni, hát arra is beültem. Ekkor még nem tudtam, bár sejtettem, hogy a miséző atya volt az, akivel a korábbi telefonbeszélgetés történt. Lényeg a lényeg, az akkor még a LÖK-ben tartott közin egyszer csak megpillantottam István atyát a terem egyik sarkában néhány egyetemistával beszélgetni. Gondoltam leszek olyan bátor, hogy odamegyek és bemutatkozok, hogy tudja, én vagyok az a fiatal, akiről Galó atyával beszéltek, hát itt vagyok, eljöttem. Érdekes, hogy szinte azonnal kiszúrt és oda is fordult hozzám, én pedig elújságotam neki a fentieket, ő pedig kitörő örömmel fogadott és egyből beszélgetésbe is elegyedtünk. Kérdezte, hogy hol tanulok, mit szoktam csinálni

odahaza és hasonlókat. Amikor említettem neki, hogy már egy ideje ministrálok is otthon a miséken, akkor máris felvetette, hogy ha van kedvem, itt is szolgálhatnék a közik előtti szertartásokon.

Innentől a többi, ahogy mondani szokták, már történelem. Jó pár közialkalmom, megannyi mise, személyes találkozások és közös vacsorák. Olyan beszélgetések, amiket sosem fogok elfelejteni. Mindezt pár egyszerű, de fontos döntés eredményeként.

Köszönöm Atyó!

Nagy Bence (bíbor, tejszín)

*

Én István atyát még a katemuneátuson ismertem meg. Felnőtt megtérőként először félve akartam jelentkezni a keresztégi felkészítőre, és bár toltam volna "hogy majd jövőre kijárom", Atyó természetesen - a szó jó értelmében - behúzott oda. Mai napig hálás vagyok az ÚR-nak, amiért egy ilyen bölcs atyától tanulhattam meg a teológia és a liturgia alapjait.

Később mind kezdetben az Egyetemes, majd a ministrálás révén szorosabb munkakapcsolatba kerültem vele. Építő jellegű kritikái mellett mindig figyelmet fordított arra, hogy a megjelenő cikkek senkit se sértsenek meg, és hogy ministrálás közben valóban Jézus legyen nekünk az első.

Soha nem felejtett-e el, hogy névnapomon felköszöntsön, pedig rengeteg ismerőse volt, még is mindig tudott mindegyikőnkre minőségi időt rászánni.

Tavaly adventkor meglátogattam. Igaz, ő hívott meg egy rövid beszélgetésre, mert mindenképp át szeretett volna adni két könyvet nekem... Döbbenetes volt látni, hogy súlyos betegen is ugyan az a mindig vidám, mindig segítőkész, mindig a hívekért élő István atya volt, mint akit megismertem.

És biztos vagyok benne, hogy ahogy anno itt a földön, úgy most az ÚR mellől is közben jár értünk...

Mócsy Miklós (aquamarin)

Beszéd István atya gyászmiséjén

Egri László

„*Boldogok a szolgálak, akiket uruk készen talál...*”

István atya életútját az itt lévők valószínűleg jól ismerik - ő maga is sokszor, sokat mesélt, az elmúlt napokban interjúk, megemlékezések szóltak róla. Kezdve a kamrában házi kápolnát berendező, misét játszó kisfiúval, majd a seminarista fiatal, a Rómában tanuló ifjú pap, majd Rómából visszatérve szemináriumi előljáró (talán a legfiatalabb a szeminárium történetében), majd egyetemi lelkes, TV referens, tanár és tanszékvezető a Sapientia Főiskolán, a Praeconia liturgikus folyóirat főszerkesztője, több jegyzet, könyv írója-szerkesztője (köztük egy anekdota gyűjtemény Léka bíboros életéről és egy szakácskönyv), majd élete utolsó szakaszaként ennek a plébániának plébánosa.

Azért vagyunk itt, mert ennek az útnak itt-ott részesei lehettünk, meríthetünk gazdagságából, és a hála ide hozott.

Méltatni sem akarom, - milyen nagyszerűen járta ezt az utat, milyen sokat adott, alkotott - egyrészt ő sem kívánná, másrészt ezt is tudjuk, akik itt vagyunk. Ezért vagyunk ilyen sokan.

Szeretnék inkább a történet mögé kukucskálni. Meglátni, tetten élni - már amennyire lehet -, Isten szeretetét, amivel egy életen át készítette, formálta István atyát, hogy valóban készen tudjon állni, amikor - valljuk be, nagyon váratlanul -, hazaérkezik, kopogtat Ura. És ahogy gondolatban végigjártam István atya életútját, újra meg újra bevillantak Kosztolányi Dezső „*Akarsz-e játszani?*” versének sorai. Így lett a vers egyfajta fonala ennek a visszaemlékezésnek, ami ezáltal nem életrajzi dokumentum. Biztos lesznek, akik úgy érzik, fontos momentumok, esetleg életszakaszok is kimaradtak. De talán ennyi is elég meglátni valamit abból a szeretetből, amivel Isten hívta, és ellesni valamit abból a készségből, éberségből, amivel ő is mindig készült, felkészült és - elkészült.

Mert ez a három szó - készült, felkészült és elké-

szült - István atya egész életének ívét leírja.

„*Isten előbb szeretett minket*” - mondja Szent János az első levelében.

Ő szerette előbb István atyát is, amikor megkérdezte tőle: „*a játszótársam, mondd, akarsz-e lenni?*” És a gyermek - még nem tudatosan, de - örömmel játszott vele. Talpas pohár a kehely, édesapja latin Missale-ja a misekönyv, miseruha krepp papírból, maga rajzolta oltárkép.

És Isten újra meg újra megkérdezte, játszol-e még velem? A piarista diák inkább a vasárnapi misén orgonált, mint focizott, a seminarista egyre nagyobb örömet lelte a liturgiában... és amikor Isten újra megkérdezte: „*akarsz-e mindig, mindig játszani?*” - 1978. június 10-én végleg, egy életre kimondta a választ: „Igen, akarok - egy életen át Veled szeretnék játszani.”

Azután Isten azt kérdezte: „*akarsz-e együtt sötétbe menni?*” - amikor főpáστοra egészen váratlanul Rómába küldi tanulni. Elmondása szerint szorongva ment ki, alig tudott olaszul, és így kezdte az egyetemet. Egy ugrás a sötétbe, az ismeretlenbe - még a vasfüggöny, még a megfigyelések korában vagyunk. De Istennek - és Istennel - a sötétség nem sötét; tudomásom szerint azon kevesek közé tartozik, akik olaszul, Rómában tették le a doktorátust is. És a teológiai ismeretek mellett egy életre beleégett szívébe az Örök Város iránti szeretet. Itt is tudott játszani - a pincéreket úgy tudta ugratni, hogy volt, amikor megkérdezték tőle, Róma melyik negyedében született. Büszke volt arra, hogy nem csak a liturgiában lett jártas, de a városban is - úgy tudott közlekedni, vezetni Róma rémisztő autóforgatagában, hogy soha egy koccanása sem volt abban a városban, ahol szavajárása szerint „a közlekedési szabályok csak tájékoztató jellegűek”.

A római évekkal a tanulóidőnek, a készülletnek vége, és Isten újabb kérdése ez volt: „*akarsz-e játszani mindent, mi élet?*” Innentől az élete válasz

arra a szeretetre, amivel a Jóisten meghívta, gazdaggá tette tudásban és szeretetben. Osztani, adni önmagát, idejét - ez lett az élete. Ebben fürdött mindenki, aki a közelébe került. Meghallott éppen csak elejtett megjegyzéseket, jó szeme volt mások vágyaira - és mindig készen állt, hogy adjon, segítsen, ajándékozzon.

Így kerültünk vele először Rómába. Akkor már együtt dolgoztunk néhány éve, az egyik kollégiumban tartottunk közösen kollégiumi estét. Az előadás után ő hozott haza kocsival - és valahogy szóba került Róma. Mondtam neki, hogy mi még sosem voltunk, és hogy a feleségem, Kati egyik legnagyobb vágya, hogy legalább egyszer eljuthasson oda - ha választhatna a Szentföld és Róma között, akkor Rómát választaná. Nem szólt semmit. Néhány hét múlva azt mondta: „A Húsvét vásárnapi mise után este indulunk, a fényes hetet Rómában töltjük”. És addigra megvolt a szállásunk, a pontos menetrend, hogy mikor mit nézünk meg..., melyik nap hol lesz mise..., hol vacsorázunk, kivel találkozunk..., mindez egyetlen, elejtett mondatból. És ezt a „legalább egyszer” utat még több, mint tucat követte, több mint másfél évtizeden át. Csak a COVID járvány és a betegsége törte meg végleg a sort - idén télen még reménykedett, a Húsvét utáni hétre még megszervezte, hogy elmenjünk elbúcsúzni. Ezt már nem élte meg...

„Akarsz-e játszani mindent, mi élet?” - most csak egy nagy területet emelnék ki...

Papi életének leghosszabb, egybefüggő szakasza az egyetemi lelkesítő szolgálat volt. Valóban egészen ennek szentelte magát, itt igazán mindenkinek mindene lett - és bár sokféle elfoglaltsága volt, mindig ez volt az első, ami elé mást soha nem tett.

Katekumenátus, lelkesítő hétfvégék, kirándulások, táborok, az évente megrendezett Országos Egyetemista Zarándoklat szervezője. Minden tavasszal jegyesoktatás - aminek az is a következője volt, hogy a nyár minden hétfvégén eske-

tett. Ott volt a bálokon, szilveszteri vígasságokon, melyek mindig szentmisével kezdődtek, és éjfélkor ima, áldás szakította meg a mindig józan mulatságot. Sokan ezeken az alkalmakon találták meg életük párját. Kezei alatt alakult ki a most már több, mint 300 tagot számláló Műgyetemi Katolikus Közösség struktúrája, közössége, működési rendje. És emellett volt ideje személyes kapcsolatokra, törődésre, a több száz fiatal nagy többségét név szerint ismerte, tudta, ki kinek a testvére, hol tanul..., mivel küszködik.

Eszembe jut egy eset, történetesen (és kivételesen) éppen Rómába tartottunk, amikor még az M7-n valahol az érdi lehajtó táján megszólalt a telefonja. Egy volt egyetemista fiú hívta: „Atyó, megszűnt az állásom” - mondja - „nincs valami ötleted?” „Várj, visszahívlak” - felelte. Néhány telefon, menetközben. Aztán valahol az agárdi lehajtó táján visszahívja a fiút: „Hívd fel ezt és ezt a számot - meg van beszélve.” Olyan állást talált ez alatt a 20-25 perc alatt ennek a fiúnak, ahol aztán sok éven át tudott örömmel dolgozni.

Azt hiszem, ez a kis történet nagyon jellemző rá. Mindig készen állt, sohasem halogatott semmit. Amit ma megtehetsz... volt az egyik mondása. A tett halála az okoskodás - ez pedig a másik. És valóban így élt. Ebben az esetben is mondhatta volna: „Bocs, most épp Rómába tartok, ha visszajöttem, hívj újra!” És biztos vagyok benne, hogy szinte kivétel nélkül mindannyian, akik itt vagyunk, őrzünk valamilyen hasonló emléket - akár többet is - róla.

Az egyetemi lelkesítőnek volt három minikollégiuma, 15-20 fős közösségek. Ezek nem csak otthont nyújtottak egészen minimális díjért az egyetemistáknak, hanem életre szóló szellemi-spirituális háttérrel, életre szóló barátságokat. István atya valóban atyai gondoskodása, az, ahogy törődött velük, a mennyei Atya szigorú-gondoskodó szeretetét jelenítette meg számukra. Volt fiatal, akit anyagilag támogatott, hogy le tudjon diplomázni, volt, aki utólag vallotta meg, hogy

István atya

éveken át élt egy-egy mondatából. Amikor meg kellett válnia lelkészségtől és így a kollégiumoktól is, néhányan búcsúlevelet írtak neki. Egy alkalommal könnyes szemmel olvasott fel nekünk ezekből, annyi szeretet áradt belőlük.

Megint egy epizód: vacsora a Cseresznye utcai kollégiumban, István atya főzött. A fiúk jóízűen, nagy nevetések között, egymást ugratva vacsoráznak, dicsérik az atya főztjét. Aztán együtt felvonulnak a kis kápolnába, és elmondják a kompletoriumot. Később már maguktól, István atya nélkül is.

Volt, akibe a rend szeretetét csöpögtette, volt, akibe a pontosságot..., fegyelmezettséget. Úgy élt, ahogy a vers mondja: *„nagy komolyan az asztalfőre ülni, borból-vízből mértékkel tölteni, gyöngyöt dobálni... semmi- nek örülni...”* -

egyetemi lelkész-ként 28 éven át így osztotta önmagát, így szerette minden egyes egyetemistában azt a Jézust, aki egykor meghívta. Sohasem gyűjtögetett, mindent továbbadott, megosztott, elajándékozott. Ha

kisegített Bajorországban, - ami Róma után a második legkedvesebb tartózkodási helye volt - amit ott keresett, abból másokat Rómába vitt. A paptestvérek közül talán vannak itt, akik emlékezhetnek a legendás kis Polskira, Opel Astrára, majd a Golfok sorára, melyek oly sokszor járták meg a Budapest-Róma utat.

Saját szavai szerint őszinte szeretettel és örömmel jött a felső-krisztinavárosi plébániára. Úgy számolt, még 10 éve van a nyugdíjig. A Gondviselés másképp döntött. Mégis, ezalatt az alig több, mint másfél év alatt megújult a szentély tere, a tabernákulum középre, a középpontba került, Kereszte-

lő Szent János alakja pedig már nem csak a templomban imádkozókat inti megtérésre, hanem minden arra járó-kelőt. Sok kisebb javítás, kevésbé látványos újítás emelte a templom szépségét. A plébániaépületben megújult a káplánlakás, a plébánosi lakás, kialakításra került egy vendégszoba, egy kis kápolna. Elkészült dédelgetett terve, a plébániai múzeum a második emeleten, hogy a plébánia évtizedek alatt felhalmozódott sok kegytárgya ne csak egy raktárban porosodjon, hanem méltó helyet kapjon. Ő maga eközben egészen puritán módon Gál Ferenc professzor egykori kis, szoba-konyhás lakásában rendezkedett be. Az addig is élő, működő plébániai közösségek - a szköla, a FEGE, a karitás, az Oltáregylet, a cserkészek és ministránsok csoportjai új lendületet

kaptak. Meghatott, amikor hallottam - és ez megint annyira jellemző rá - hogy ő volt az első plébános, aki meglátogatta a ministránsokat nyári táborukban. Úgy tűnt, minden olyan szépen alakul, jól érezte itt magát, boldog volt.

És akkor - Isten feltette az utolsó kérdést: *„s akarsz, akarsz-e játszani halált?”* Egy rosszulletet követő kivizsgálás során derült ki, hogy súlyos, előrehaladott rákbetegségben szenved. A doktor-nő, aki megállapította a diagnózist - nagyon régi, nagyon kedves ismerőse -, csak átölelte, és elsírta magát. Amikor délután meglátogattam, és először beszélgettünk a diagnózis ismeretében, csak ennyit mondott: *„Nézd, egész életemben azt tanítottam, hogy erre készülünk...”* Egy egész életen át gyakorolt fegyelemmel, egy egész életen át gyűjtögetett Jézusba vetett bizalommal vetette alá magát a műtéteknek, testet-lelket megviselő kezeléseknél. *„A Golgotára nem lehet derűsen, moso-*

lyogva felsétálni - rogygató térdek, erőtlen vállak... ez a keresztút stílusa” - írja Marcell atya, a szent életű karmelita abban a keresztútban, melyet oly sokszor olvastunk, jártunk együtt az egyetemistákkal, és amit annyira szeretett ő is. Igen, voltak nagyon mély, könnyes pillanatok - de mindig összeszedte magát, és ilyenkor mindig odalépett mellé egy Cyrenei Simon, egy Veronika.

Vasárnap esti mise után együtt vacsorázunk a kis konyhában - amikor megszólal a kapucsengő. Egy volt kollégista fiú szalad fel: „Atyó, nyisd ki az ablakot!” A plébánia előtt az MKK-sok kis csoportja ad gitáros szerenádot - István atya két legkedvesebb dalát éneklik el, - *Rejts most el...* majd a *Pál utcai fiúk indulóját...*, végül a *Salve Reginát*. István atya megáldja őket - aztán becsukja az ablakot, és hosszan zokog a vállamon. Benne van ebben a meghatottság, a szeretet, és biztosan a búcsúzás fájdalma is.

Eszembe jutott a jézusi ígéret: „mindaz, aki elhagyja értelmét, apját, testvérét - százannyit kap vissza anyját, apát, testvért, és ráadásul az örök életet.”

Már ágyban fekvő beteg volt, amikor egyik este beszélgettünk. Azt kérdeztem tőle: „nincs-e benne félelem?” Azt felelte: „hiszem, hogy abból, ami itt töredékes és homályos, egy sokkal tágasabb és ragyogóbb világba lépünk át. Inkább várom, mint félek.” Tovább kérdeztem: „és attól, hogy valami féle ítélet vár ránk?” „Nézd” - felelte - „tudom, hogy voltak bűneim, amiket meggyóntam, és ezeket az Isten eltörölte. Ha a többire nem elég ez az egy éves purgatórium, akkor állok elébe.”

Elkészült, lezárt, elengedett mindent. Orvosként, hospice-ban dolgozó önkéntesként sokszor találkoztam haldoklókkal, halállal. Elmondhatom, hogy soha nem láttam ilyen tudatos, mindennel szembenéző felkészülést. Az íróasztalán volt egy gépelt A4-s papír - „Teendők halálom esetén”. Nevek, telefonszámok, teendők - hogy „majd ne legyenek paffok” - ahogy ő fogalmazott - „azok, akikre rászakad az esemény. Ahogy egész életében készült

egy-egy kirándulóra, utazásra - jó előre megtervezve, becsomagolva - így indult élete utolsó nagy útjára is.

Tudjuk, hogy a halál csúfsága a bűn következménye. Mégis, amikor Istenhez közeli ember hal meg, felvillan valami abból a szeretetből, amivel Isten a hazatérő gyermekét várja. Átélttem ezt a szüleim temetésén is. István atya akkor halt meg, amikor két, legodaadóbb ápolója az egyik legkedvesebb énekét, Szent Ignác imáját - *Anima Christi...* *Krisztus lelke, szentelj meg engem...* énekelték. Ahogy a vers mondja: „Akarsz-e élni, élni mindörökkön, játékban élni, mely valóra vált?”

Átlépett, megérkezett oda, ahol a játék valóra vált...

Boldogok a szolgák, akiket Uruk készen talál...

István atya egy egész életen át készült, és így készen is állt, amikor Jézus kopogtatott, váratlanul megérkezett. Nyugodt és erős tudott lenni mindvégig, amit a hívek is megtapasztaltak, emlegettek, mondhatjuk - csodáltak. Ahogy az egyik, őt az utolsó pillanatig ápoló segítője fogalmazott:

Amit megtanultam tőle: élő hittel élni,
mindent odaadni
mindent elfogadni,
mindent megköszönni...

Ez a recept, amit kerestünk, amire István atya élete tanít minket. Leírva, kimondva egyszerű, majdhogynem közhely - de egy élet munkája kell ahhoz, hogy életté válhasson.

Az utolsó hetei már tisztán a Szentírás sorait élték meg előttünk:

Szenvedett - nekünk példát adva... elengedve mindent egészen kiüresedett... gyengeségében lett erős... A külső, a földi test fokozatosan romlásnak indult, a belső egyre fénylőbbé, tisztábbá vált... Elkészült, hogy Urának, akit mindig éberem várt, az első kopogtatásra ajtót nyisson.

Ámen!

KRHOT-piknik

Anonim

Május 29-én, vasárnap délután valósult meg az első személyes KRHOT találkozó egy margitszigeti piknikezés formájában. A pontos kemény magot követően folyamatosan érkeztek a többiek. Barátságos, mosolygós arcok, még emberekre váró üres helyek, piknik a lepedőkön, megannyi társas-

talánul folytattuk tovább a játékot az esernyők alatt, körben ülve.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve elkezdünk táncolni: belga, lengyel, skót majd egy rocky számra lejtetünk eső-táncot. Hihetetlen élmény volt. Az estét

játék és finomság várt minket.

A kötetlen beszélgetéseket, frizbizést idővel felváltotta a társasjáték, amelyből random kérdésekre tudhattunk meg válaszokat egymásról, mint például "Te lennél-e a világ tejhatalmú ura?" "Felnőttnek érzed már magadat?" Ha a többi kérdés is érdekel, gyere el legközelebb.

Annyira látványosan jól éreztük magunkat, hogy eső barátunk is kíváncsi lett ránk, és meglátogatt minket. Barátságosan fogadtuk őt is, és zavar-

egy beüléssel folytattuk, ahol beszélgetés, majd társasozás volt terítéken a pizza, hamburger és különböző italokat követően.

Számos vicces kép, emlékeket őrző videó készült, amelyeket a Messenger csoportban megtaláltok. Ha eddig nem voltál KRHOT tag, vagy nem jöttél el a találkozóra, remélem, hogy legközelebb Téged is me örvendeztethetünk a sok hülyeséggel. Gyere és csatlakozz hozzánk még ma!

A pletykáról pozitívan

Kultúra

Magyaros Réka (mandula)

Találkoztál már a pletykával? Tanúja voltál annak, hogy hatására rossz vagy épp előnyös helyzetbe került valaki? Netalántán te is gyakran élsz a pletyka eszközeivel?

Valószínű, hogy legtöbbünknek igen a válasza ezekre a kérdésekre. A pletyka átszövi minden napjainkat, ott van a legközelebbi kapcsolatainktól kezdve a formális, munkahelyi párbeszédig mindenhol, annyira, hogy beszélgetéseinknek átlagosan több, mint a felét teszi ki. Lévéen egyidős az emberiséggel, feltételezhetjük, hogy funkció nélkül nem maradt volna fenn máig a társadalomban. Azonban amennyire elterjedt a köznapi beszélgetésben, legalább ugyanannyira elítélt cselekvés, annak ellenére, hogy ma már számos kutatás tudja alátámasztani jótékony – ám az emberek többségében tudat alatt működő – hatásait.

Ennek megértésére fontos tisztáznunk, hogy a tudományos megítélés szerint pletykának minősül minden olyan ismerhető szereplőről szóló nem publikus, ámde nem is botrányt keltő információ, melynek fő jellegzetessége a terjedés. Ezen a halmazon belül értelmezünk valamit pletykának, vagyis olyanok, mint a nyilvános rágalmozás, híresztelés, a bulvár sajtó már kívül esik ezen az értelmezésen. A következő állítások a halmazon belüli, „eredeti” pletykára érvényesek. Jellegzetességei közé tartozik, hogy a hasonló beállítottságú emberek között gyorsabban terjed, ám akkor is fő szerep jut benne a megjátszásnak, mímelésnek, túlzásoknak. Sosem nyíltan történik, fő feltétele, hogy elkendőzve, szinte titokban terjed. A kutatók alátámasztották, hogy nők hajlamosabbak erre a tevékenységre, mint a férfiak, valamint, hogy a nőkről szóló pletykák is gyakoribbak, mint azok, melyben az ellenkező nem a téma. Ugyanakkor

tény, hogy mind a két nem használja, csak tartalombeli különbségekkel.

A pletyka legfontosabb funkciói közé tartozik, hogy egyfajta normaképző, normafenntartó hatással bír, ugyanis leggyakrabban három olyan témát tárgyal, melyekről az emberek többsége nyíltan nem beszél szívesen. Ezek a kényes témák a szexualitás, a pénz és a deviancia (=normáktól eltérő viselkedés). Azáltal, hogy két egyén egy deviáns viselkedést megvitat, kölcsönösen információt szolgáltatnak egymásnak. Aki mesél, egyértelműen ezt teszi, azonban ő is információt kap válaszként, amikor értelmezi a társa történetre adott jelzéseit. Ha a hallgató fél elfogadja az álláspontját, megerősítést nyer, ha elutasítja, akkor ez lehetőséget kínál újra átgondolni a véleményét az adott történetről. Így a pletyka a társadalomban jelen lévő normákat természetes változásban, formálódásban tartja.

A kutatók csoportokba rendezték a pletykát, ezek közül is kiemelték azt a három legfontosabb típust, melyekkel már biztosan mindenki találkozott, ha tudat alatt is. Az első ilyen csoport a navigációs pletyka, mely egy új tag eligazodását segíti a meglévő csoportban. Kézenfekvő példa egy új kolléga a munkahelyen, akit körbevezetnek az épületben és egy-két információt mondanak neki a többi dolgozóról. Nem feltétlenül negatív tulajdonságokat, csupán segítséget, mely útmutatást ad neki eligazodni az új közegben. („Nézd, ő itt Marika néni, négy unokája is van, akikért valósággal rajong”) A második csoport a portrépletka, mely során két egyén információt cserél egymással egy harmadikról. Itt sem egyből a rossz tulajdonságok kidomborítására kell gondolni. („Amikor ez a tanár nekünk tanította a matekot, mindenki

Kultúra

szerette, olyan lelkesen magyarázta.”) A harmadik nagy csoport a gyógypletyka, melyet leginkább akkor használunk, ha egy ismerősünket szeretnénk megvigasztalni. Ezt is egy példán keresztül tudom a leginkább elmagyarázni; gondoljunk arra, hogy egy barátunk elmeséli nekünk, hogy elhagyta őt a házastársa, szomorú és valami biztatót akarunk mondani neki. Eszünkbe jut, hogy ismerünk valakit, akinek még sokkal szörnyűbb véget ért a kapcsolata, például egy megcsalás-

sal. Ezt a történetet elmeséljük ennek a barátunknak és azzal próbáljuk felvidítani, hogy azt láttatjuk vele, hogy a körülményekhez képest lehetne rosszabb is a helyzete. Látható, hogy egyik esetben sem az a célunk, hogy pletykánkkal egy harmadik embert bemártsunk, rossz színben tüntessük fel vagy épp megalázzuk – bár kétségtelen, hogy erre is alkalmas eszköz, gyakran élnek is vele az emberek, ezt nem tagadom –, azonban ezekben az esetekben kifejezetten jótékony céljaink vannak, melyekre eszköz a pletyka.

Mindezek ellenére ritkán hallunk róla pozitív kontextusban, gyakran csak és kizárólag ártalmasnak, bomlasztónak tartjuk. Számomra nagyon érdekes, hogy miért alakult ki ez a közvéleményben úgy, hogy a rossz oldala vált hangsúlyossá és nem a nyilvánvaló és létező fontos funkciói. A kutatók szerint egyfajta válasz lehet erre a kérdésre az, hogy a magyar nyelvben egy igei alakot használ-

unk erre a cselekvésre; pletykálni. Más nyelvekben ez jobban elkülönül, szétválasztják egymástól például az igazolatlan hír terjesztését, a rossz szándékú híreket, a fecsegést, bizalmas titkok szétkürtölését, a kibeszélést. Ezekben a nyelvek-

ben sokkal árnyaltabb ez a cselekvés, társadalmi szinten a megítélése is más. Ritkán beszélünk a magyar nyelvben szókincsbeli hiányosságról, ez azonban kivételt képezhet. Okozója lehet annak, hogy a mai társadalmi megítélésben a pletyka, mint olyan, nem

egy kívánatos tulajdonság.

Ezt a beállítódást ma már számos tanulmány és kutatás próbálja megcáfolni, kísérletet téve a pozitív pletyka terjesztésére a társadalomban. Nem célom pletykálkodásra biztatni az embereket, lévén erre nincs kifejezetten szükség, mert ez a tevékenység magától is virágzik a közösségekben. Csupán fontos lenne tudatosítanunk magunkban az előnyeit is, hogy effektívebben tudjuk alkalmazni azt.

Források:

Szvetelszky Zsuzsanna: A pletyka

Szvetelszky: Rejtett szervezetek – Az informális kommunikáció hatalma

Szvetelszky, Bodor-Eranus Eliza: A Pletyka természetete

Hesz Ágnes: Mi a pletyka? Egy definiálhatatlan jelenség meghatározástörténete

**„Ne tégy hamis tanúságot
felebarátod ellen!” (Kiv 20,16)**

Táncold ki! – táncház ajánló a nyárra

Kultúra

Ungi Cecília (mandula)

Öröm, szabadság, stresszcsökkentés, közösségi élmény – csak hogy párat említsünk a tánc jótékony hatásai közül. A tánc, mint kifejezőeszköz tömörebb a beszédnél, és kevesebb időt igényel a gondolkodásnál. Az agyunk jobb és bal féltekéjét is megmozgatja. A mozgás hatására csökken a pszichoszociális stressz szintje, javul a szív-és érrendszer egészsége. Remek közösségépítő, fejleszt a szociális készségeket, a ritmusérzékét, hatással van időérzékünk elvesztésére. A tánc világnapja alkalmából öt olyan helyet mutatok be, ahová érdemes elmenni akár egyedül, párban vagy barátokkal! Köszönet az ötletekért Egressy Daninak (parázs)!

Kobuci kert

A jó idő közeledtével beindulnak a szabadtéri táncházak. A Kobuci kertben havonta többször élvezhetjük a közösségi néptánc örömét egy ezresért. A repertoáron rendszerint egy magyar falu vagy vidék kevésbé ismert népi tánca van. Már csak a jó zenéért és a kobuciért is megéri kiruccanni a Zichy kastélyba.

Budai Tango Klub

Az argentin tangó szerelmeseinek vagy azoknak, akik kipróbálnák magukat a világ egyik legszenvedélyesebb táncában. A milongák (tangó estek) lehetőséget nyújtanak, hogy felfedezd az egymásra hangoltság varázsát, a mozdulatok sokszínűségét és a szabad improvizációt.

Budapest Street Dancing

Ahogy a neve is mutatja a közösség spontán szerveződő flashmobjai után bárki becsatlakozhat a bulijaikba, némi adománnyal támogatva őket. A hangulat garantált, a lépések a kezdőknek is könnyen elsajátíthatók. Facebook csoportjukban osztják meg a táncestek helyszíneit, amelyek rendszerint vasárnap 18-22 óráig tartanak.

Harmónia Táncklub

A nagy múltú táncklub évente szervez bálokat, szabadtéri társastánc partikat. Aki kipróbálná magát a TTT-ok után egy igazi bálban, netalántán versenyezne is, annak itt a helye!

Sirtos és Mydros görög táncházak

A két együttes tagjai görög népzeneészeketől tanulták a mesterség csínját-bínját. Vasárnapi táncházaikban a jól ismert zorbán kívül számos körtáncot, páros táncot tanítanak be a koncertjük után.

Forrás:

1. Kép: <https://www.budaitango.hu/rolunk/budaitangoclub/>

2. Kép: <https://www.berettyotv.hu/index.php?id=1238>

Kun Katalin, Alapkészségek fejlesztési lehetősége a népi játékok és a néptánc tanításával, Tudás menedzsment, XIII. (2012)/1, 90.

Barna Lilla, Balogh László, A tánc- és mozgásterápiák szerepe a stresszkezelésben, Stadium, 1 (2021)/4.

Miért késnek a vonatok

Mócsy Miklós (aquamarin)

MÁV és a késés. Magyarországon gyakorlatilag egymás szinonimájaként használjuk ezeket a szavakat, és ahogy alapvetés, hogy az ég kék, a fű zöld, és hogy egy MKK-s jön közitáborba, úgy az is, hogy a vonatok késnek. Bár a statisztikák messze nem olyan rosszak, mint hiszük – ennek oka, hogy emberi természetünknel fogva jobban emlékezünk a rosszra – való igaz, vannak vonatok, amelyek nem a menetrend szerinti időben érnek

másikra csak váltókon keresztül tud átjárni.

A második, ennél jóval nagyobb kötöttség a fékút. Akinek van jogsija, tudja, hogy olyan sebességgel kell közlekednie, hogy bármilyen – akár váratlan – akadály előtt meg tudjon állni, azaz a féktávolságnak mindig kisebb legyen, mint a látótávolságnak. Ez azonban vasúton nem lehetséges. A járművek azok nagy tömege és a sín-kerék közötti kis súrlódási együttható miatt ugyanis jóval lassabban tudnak egy adott sebességről teljesen megállni, mint egy személygépkocsi.

Fotó: Petrás Bence
Dátum: 2020. 05. 18.

be célállomásukra.

De miért is késnek a vonatok?

Ahhoz, hogy megértsük a problémát, először meg kell értenünk, hogy a vasút számos dologban különbözik a közúttól.

Először is, a vonat sínen megy. Illetve ott kéne mennie, de szerencsére a szerelvények között messze nem olyan rossz a pályaelhagyási arány, mint a tanárok vagy épp a papok körében. Ez komoly kötöttséget jelent, vagyis míg egy autó félre tud húzódni az útpadkára, hogy elengedje a szemből érkező teherautót, vagy a hátulról nagy sebességgel jövő BMW-st, addig ezt egy vonat nem tudja megcsinálni. Egy szerelvény egyik vágányról a

megállni, mint egy személygépkocsi. Egyébként ezért is fontos, hogy a vasúti átjárón csak akkor keljünk át, ha meggyőződünk arról, hogy nem jön vonat: hiszen egy 120 km/h-val közeledő többtonnás szerelvény már nem tud előttünk megállni...

Szintén jelentős eltérés a közúthoz képest a vágányváltás folyamata,

vagyis amikor egy szerelvény váltókon halad keresztül. Ilyenkor biztosítani kell, hogy azok lezárásra kerüljenek, vagyis ne lehessen őket állíttatni, amíg az utolsó kocs utolsó tengelye nem haladt le róluk. Továbbá míg közúton ki tudjuk számolni, hogy ezen kamion előtt még át tudok hajtani a főúton, vagy szükség esetén akár én, akár a kamion sofőrje le tud fékezni, addig itt ez jóval kockázatosabb. Vagyis ha két vonat ún. vágányútja keresztezi egymást, akkor a két mozgás egyszerre nem végezhető el, mert balesetveszélyes lenne; meg kell várni, míg az egyiket befejezik, és csak utána lehet a következőt elkezdni. Ráadásul egy állomás felé érkező szerelvény esetén biztosítani kell, hogy szükség esetén még időben, jóval a váltókör-

zet előtt meg tudjon állni, hiszen különben szintén koccanás történne.

Ugyanakkor a vonaton ugyanúgy szeretnék elkerülni a baleseteket, mint minden más üzemben. Ezért olyan rendszereket, szerkezeteket és szabályokat hoztak létre, illetve hoztak meg, amelyek minimálisra csökkentik egy esetleges katasztrófa esélyét. Kimondható, hogy egy ember vagy egy berendezés hibájából nem történhet vasúti szerencsétlenség.

Legutóbb Magyarországon 2008-ban, Monorierdőnél történt súlyos (4 halálos áldozattal járó) vonatbaleset. A vizsgálat kimutatta, hogy egy berendezés elromlott, a mozdonyvezető pedig több szabályt is súlyosan megszegett. Ezek közül bármelyik nem történik meg, a tragédia elkerülhető lett volna.

Az egyik leghíresebb, és egyben az elmúlt ötven év legsúlyosabb magyar vasúti szerencsétlensége 1994-ben történt Szajolon, több mint 40 életet követelve. Ezt

több szerencsétlen körülmény mellett három ember súlyos hibája és szabálytalan magatartása okozta; ha bármelyikük jobban figyel, és nem követi el amit elkövetett, nem történt volna baleset.

A vasúton mindent megtesznek azért, hogy mindenki hazaérjen. A hagyományos, közúti megoldá-

sok a fentebb említett különbségek miatt azonban nem működnek. Azonban speciális szabályok, berendezések és egyéb jó megoldások már meg tudják akadályozni a tömegszerencsétlenségeket.

Egyik ilyen, hogy a vasúti vágányokat szakaszokra (ún. térközökre) osztják. Szabály szerint egy ilyen térközben egyszerre csak egy vonat lehet. Minden térköz elején van egy jelző, ami a térközbe való behaladást tiltja vagy engedélyezi. Persze a nagy féktávolság miatt ahhoz, hogy a térközjelző vörös jelzése esetén az előtt a szerelvény meg tudjon állni, a mozdonyvezetőnek erről a jelzésről előre tudni kell, hogy milyen. Ezért a főjelzőnek gyakran van egy előjelzője is, ami megmondja, milyen jelzés várható a főjelzőn; így a járművet vezető személy időben el tudja kezdeni a fékezést. Ha egy szakaszban egyszerre csak egy vonat tartózkodik, akkor a szerelvények nem fognak összeütközni. Így kiküszöbölhető az a probléma, hogy a vonatok fékútja jóval nagyobb, mint a látótávolság.

A vasúti közlekedést több olyan szerkezet is segíti, amelyek meggátolják, hogy apróbb emberi mulasztások vagy benézések miatt baleset történjen. A vonatbefolyásoló berendezés automatikusan lefékezi a szerelvényt, ha meghalad egy vörös jelzőt. Az állomáso-

kon lévő ún. biztosító berendezés ellenőrzi, hogy a váltók helyesen állnak-e; és csak akkor enged szabad jelzést kivezérelni egy jelzőre, ha az biztonsá-

Kultúra

gosan kihaladhat az állomásról. Így küszöbölik ki tehát a fentebb említett „vágányváltás”-os probléma okozta veszélyeket.

A fenti szabályok és berendezések használata miatt azonban a vasút sokkal kötöttebb rendszer, mint a közút. Ez már önmagában növeli a késések számát, hiszen amíg egy busz késése esetén a többi pontosan tud közlekedni, addig vasúton egy járat késése kapásból a többi járat közlekedését is befolyásolja. Később tud behaladni az adott térközbe a szerelvény, vagy a váltók később állnak át és így a másik vonat később tud behaladni az adott állomásra.

Arról nem is beszélve, ha valamiért (akár műszaki hiba akár gázolás miatt) az egyik szerelvény nem tud tovább közlekedni, vagy bármilyen más okból egy vágány használhatatlanná válik. Ez jelentősen csökkenti az adott állomásköz áteresztő képességét, így csak jóval kevesebb vonat tud leközelekedni az adott időszakban.

Murphy törvénye a vasúton is igaz: „ami elromol-

hat, az el is romlik”. Megeshet, hogy a biztosító berendezés azt érzékeli, hogy egy vágány foglalt, miközben nem. Ezen szerkezeteket ugyanis úgy alakították ki, hogy inkább adjon egy fals jelet, ami azt jelzi hogy egy vonat, ami amúgy mehetne, nem mehet; mint hogy engedje hogy mehessen, amikor ennek feltételei nem állnak meg. Ilyenkor tehát megeshet, hogy a berendezés nem enged egy amúgy szabályos kezelést végrehajtani, mivel azt érzékeli, hogy ezzel a kezelő személy hülyeséget csinálna. Ám lehetőséget ad arra, hogy felülbíráljuk amit mond. Ezen cselekedetet azonban rögzíti a műszer, és a vonat számára csökkentett (15

km/h-s) sebességet ír elő. Ez szigorúnak hangzik ugyan, de így kiküszöbölhető, hogy egy emberi mulasztás vagy műszaki hiba emberéletekbe kerüljön.

A vasúton tehát sok, az életünket védő berendezés van, amelyek hibája esetén a szerelvények lassabban közlekednek, késéseket okozva. A sok kötöttség és szigorú szabályrendszer miatt egy vonat akár kisebb késése – pláne egy észak-balatonihoz hasonló egyvágányú pályás szakaszon - hamar tovább indukálódhat,

felborítva egy teljes vonal menetrendjét.

Többek, akár a rendszert jobban ismerők szerint is túl van biztosítva a rendszer. A MÁV-ot sokan szidják, hiszen 5-10 vagy akár 30 perccel később érnek oda úti céljukhoz, mint eredetileg tervezték. De egy dologban mindenki egyetért: az a legfontosabb, hogy mindenki épségben hazaérjen.

Ezért késnek tehát a vonatok.

Imádság szünetében

Az olyan szünetről, amely elpuhítja az embert, amely henyélésben telik, s amelyből az értelemnek és a szívnek semmi haszna nem származik, ments meg engem, Uram! Attól a naptól, amely nem imádsággal kezdődik, s amely Istentől távol végződik... A lustálkodástól, a késői fölkeléstől, amely a rosszra való hajlandóságnak kedvez... A léha szórakozástól, amely gyöngíti az önuralmat, és fogékonyra tesz a bűn iránt... A felelőtlen erkölcsű fiúktól, lányoktól, akik konkolyt akarnak hinteni a lelkembe... A pénz könnyelmű elszórásától, amelyet nem is én kerestem meg... A kétértelmű beszédétől, amelyből hiányzik a szerelem iránti tisztelet... Minden meggondolatlanságtól, laza erkölctől, mely engem és másokat is rosszba, kísértésbe vihet... A felelősség elől való meneküléstől.. Attól a veszélytől, hogy elfelejtselek... Hogy lelkem szüntelenül Krisztus békéjének örvendjen, kérlek téged Uram, hallgass meg engem. Hogy mindig nyugodt és tiszta lelkiismerettel nézhessek az emberek szemébe... Hogy számból csak tiszta beszéd, bátorító szó hangozzék... Hogy lépéseim biztosak, utaim mindig egyenesek, határozottak legyenek... Hogy kezemet mindig szívesen nyújtsam, ha adni, segíteni kell... Hogy szívem kitáruljon, s az emberek szükségét megérezzem... Hogy értelmem éber és friss legyen az igazság – csak az igazság – befogadására... Hogy akaratom mindig afelé vezesse gondolataimat, szavaimat, tetteimet, ami fölemel, kérlek téged Uram, hallgass meg engem!

Ismeretlen szerző, Forrás: Egyetemisták Imakönyve

Fejtsd meg és nyerj!

Mócsy Miklós (aquamarin)

Az alábbiakban egy-egy szent nevét rejtettük el egy titkosítás segítségével. A szenteket csoportba rendeztük, mindegyik csoportban lévő szentben van valami közös. Mindegyik szent esetén teljesen azonos módszert alkalmaztunk. A feladat: kitalálni, hogy mely szenteket rejtettük el így módon, illetve mi bennünk a közös. **A helyes megfejtést 2022. szeptember 01-ig az egyetemes.ujzag@gmail.com címre beküldők között túró rudikat sorsolunk ki (ételallergia esetén egyeztetés szerinti nyeremény)! Az e-mail tárgya „Rejtvény” legyen!**

I. csoport:

HWLWJ SHGKLGD

P. HAMKR HSHS

AA. BSFGK HSD HSHS

Közös tulajdonságuk: _____

II. csoport:

XWDAUALSKR

HWJHWLMS

SFSKRLSRAS

Közös tulajdonságuk: _____

III. csoport:

AKLNSF CAJSDQ

AEJW ZWJUWY

DSKRDG CAJSDQ

Közös tulajdonságuk: _____

*A titkosítás során csupán az angol ábécé betűt használtuk, a települések magyar nevével. Így pl.: Brüsszelt BRUSSZEL néven tettük be a „titkos író” gépünkbe.

A kép forrása: Wikipedia

„Ne féljete! Nyissátok meg, sőt tárjátok ki Krisztus előtt a kapukat! Nyissátok meg az ő üdvözítő hatalma előtt az államhatárokat, a gazdasági és politikai rendszerek határait, a kultúra, a fejlődés és a civilizáció széles mezőinek korlátait. Ne féljete! Krisztus tudja, hogy »mi lakik az emberben«. De egyedül ő tudja ezt!”

(Szent II. János Pál pápa)

**Képes
beszámoló**

**Impresszum,
hirdetések**

- A nyári szünetben játszós köziket tartunk minden csütörtökön 18:30-tól a közteremben
- Az idei közitábor július 18 és 24. között lesz Mezőkövesden.
Részletek a plakáton és a facebook eseménynél.

IMPRESSZUM

Felelős kiadó: **Héray András** egyetemi lelkész. Szerkesztők, tördelők: **Léta Jolán, Magyaros Réka, Mócsy Miklós, Szegedi Zita Adél, Ungi Cecília**

Nyomdai munka: **Koncz Viktor**, Másoló Futár Kft. 1095 Bp. Soroksári út 48. www.masolofutar.hu

Köszönjük Egri László, Héray András, Magyaros Réka, Mócsy Miklós, Ungi Cecília, és anonim szerzőink cikkeit, írásait!

Szeretettel várjuk írásaitokat, valamint azokat az írásokat, amiket ti ajánlotok! A következő szám lapzártája 2022. augusztus 25-én lesz.

Az újság e-mail címe: egyetemes.ujzag@gmail.com

A Lelkészség címe: 1117. Budapest, Magyar tudósok krt. 1., egylelkbp@gmail.com, www.egylelk.com

Honlapunkon a korábbi Egyetemes újságok számai is megtalálhatóak.

Minden kedves olvasónknak boldog nyári szünetet kívánunk!

